

Jouw laatste wens

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou
Toen waren er vier
Jouw laatste wens*

Carla Kovach

JOUW LAATSTE WENS

Iemand heeft Kerstin na jaren eindelijk gevonden.
Nu verkeert haar gezin in groot gevaar.

Vertaald door Barbara Lampe

ISBN 978-90-492-0434-1
ISBN 978-94-023-2408-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6734-2 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Dying Wish*
Vertaling: Barbara Lampe
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Lisa Brewster – The Brewster Project
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2021 Carla Kovach. First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eén op de twee mensen krijgt in zijn of haar leven de diagnose kanker. Dat is een angstaanjagend gegeven. Ik draag dit boek op aan iedereen die aan deze verschrikkelijke ziekte lijdt, heeft geleden of er een dierbare aan heeft verloren.

VOORWOORD

Acht jaar geleden

Ik lig op de vloer te rillen met mijn telefoon in mijn hand. Ik wacht tot hij overgaat. Nu heb ik je meer dan ooit nodig, maar je bent er niet. Ik dacht dat we er voor elkaar zouden zijn, voor elkaars veiligheid zouden zorgen, maar je hebt me verlaten en dat doet nog meer pijn dan de bloederige wonden op mijn lichaam. De pijn zit dieper dan die zichtbare wonden. Een knagende pijn die vanuit mijn binnenste uitstraalt, klaar om te ontploffen, maar zoals gewoonlijk houd ik alles binnen.

Niets voelt nog echt. Ik knijp mezelf tot mijn huid bijna kapotgaat. Ik voel het niet, zó verdoofd ben ik. En dat vind ik misschien wel het allerergste. Ik dep mijn gebarsten lip en veeg het bloed op mijn hoofd weg, en weet dat ik morgen wakker zal worden alsof er niets aan de hand is. Ik zal proberen te gaan hardlopen en bij thuiskomst gaan ontbijten. Ik zal naar de buurman zwaaien die zijn hond uitlaat en ik zal even langs de winkel gaan om een paar tijdschriften te kopen. Niets aan de hand: zo hoort het te zijn. Het enige wat ik kan doen is vergeten.

De spiegel liegt niet. Als ik naar mijn spiegelbeeld kijk twijfel ik aan die gedachte. Een spiegel is niets anders dan een leugen. Als je een poosje op de kermis voor een lachspiegel staat dan begrijp je

wat ik bedoel. Op dit moment ziet alles eruit alsof er een mist voor hangt. Mijn silhouet is vaag. Deze keer ligt het niet aan de spiegel, maar aan mijn ogen.

Eén nacht. Eén nacht en alles is verdomme veranderd. Mijn leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Het is zinloos om dat te ontkennen. Ik dep mijn lip weer en verschiet van de pijn. Een misselijkmakende rottingsgeur komt uit mijn poriën, maar ik hoef niet over te geven, want er zit niets meer in mijn maag. De grommende leegte klinkt als een monster dat probeert te ontsnappen. Misschien is dat ook wel zo.

Ik kijk weer naar mijn telefoon, maar ik weet dat die niet zal rinkelen. In de steek gelaten ben ik. Ik proef het zout van mijn tranen op mijn bovenlip. Dan schrik ik van het geluid van een jankende vos. Mijn hart gaat zo snel tekeer dat het voelt alsof het uit mijn mond wil springen, dus ik doe het raam dicht. Op mijn telefoon open ik de berichten en lees opnieuw dat ene bericht, misschien wel voor de honderdste keer. Ik ril. Die telefoon moet weg, vooral omdat ze mijn nummer hebben. Ik zak langzaam naar de grond en omarm mijn knieën. Mijn hoofd zit zo vol dat het lijkt alsof het gaat barsten. Het monster gromt weer in mijn buik en de stemmen in mijn hoofd klinken precies hetzelfde als twee uur geleden. Dezelfde woorden worden keer op keer herhaald, als heldere herinneringen. Mijn hele lichaam voelt alsof er insecten onder mijn huid kruipen. Ik krab en sla mezelf, maar het gevoel gaat niet weg.

Het gaat nooit meer weg.

Zondag 14 november

Niemand kan me zien als ik langs de heg sluip. Iedereen is precies waar hij moet zijn: in bed. Het is immers midden in de nacht, de perfecte tijd om te doen wat ik moet doen. De benzine klotst in de jerrycan. Hij begint behoorlijk zwaar te worden, maar ik hoef niet zo ver meer.

Het huis is groots en ziet eruit als mijn droomhuis. Met die symmetrische voorgevel en goed onderhouden voortuin lijkt het iets uit een woonmagazine. Op de oprit staat een dure auto, vast en zeker voorzien van alle moderne snufjes. Was ik hier maar gewoon op bezoek. Als ik denk aan wat ik op het punt sta te doen, word ik licht in mijn hoofd.

Ik loop langs het vogelvoederhuisje dat midden op het gazon staat, zet het kaarsje in een jampotje erin en steek het aan. Het staat op een laagje ijs, hetzelfde ijs dat binnenkort zal smelten en voor de voorspelde overstromingen zal zorgen. Ik ril. Het is een veel te koude nacht om buiten te zijn. Lag ik maar thuis in mijn warme bed. Het vogelhuisje heeft een dak. De kaars zal dus blijven branden als het gaat regenen. Mijn adem vormt een witte wolk in de lucht en dan voel ik een regendruppel op mijn gezicht. Ik moet voortmaken en zorgen dat ik weg ben voordat de bui losbarst. Als ik om me

heen kijk, denk ik dat ik iets zie bewegen achter een raam aan de overkant. Met ingehouden adem, alsof dat iets uitmaakt, blijf ik een tijdje naar het raam staren. Misschien was het niets. Ik haal me van alles in mijn hoofd.

Voorzichtig loop ik naar de voordeur. De beveiligingslamp floept aan. Ik kijk omhoog. Daar hangt de camera die het huis zou moeten beschermen, maar die niet bestand is tegen wat ik ga doen. Hij werkt al zo lang niet meer. Ik draag een sjaal voor mijn gezicht en mijn capuchon valt ver over mijn hoofd. Ik zie eruit als een inbreker. Een dikke inbreker, want ik heb mijn kleding opgevuld om er anders uit te zien. Ik moet mezelf namelijk beschermen. Ik mag hier niet voor gepakt worden, maar ik kan ook niet laten het te doen, ook al vind ik het verschrikkelijk. Ik heb te veel te verliezen om gepakt te worden.

Roerloos blijf ik op de veranda staan tot het beveiligingslicht weer uitgaat. Ik hoor niets. Het huis is net zo stil als ik. Zo zachtjes mogelijk draai ik de dop van de jerrycan open. Daarna til ik het klepje van de brievenbus op en steek de schenktuit naar binnen. Nu komt het mooie gedeelte. Ik hoor de vloeistof in de hal klateren. Nog steeds klinkt er geen ander geluid uit het huis. Ik weet dat hij elke avond dronken wordt en op de bank in slaap valt. Als hij doodgaat in zijn slaap zal hij er niets van voelen. Ik hoop maar dat het zo gaat. Misschien heb ik het mis. Dan zie ik ineens voor me hoe zijn huid smelt en als kaarsvet van zijn lichaam drupt. Ik word meteen misselijk en neem een momentje om dat beeld uit mijn gedachten te bannen. Ik moet hier niet te veel bij nadenken. En dan komt de enige vraag in me op die ik moet beantwoorden: wat heb ik ervoor over om mijn eigen vlees en bloed te redden? Het antwoord is: alles.

Ik haal een aansteker uit mijn broekzak en steek de lap aan die ik door de brievenbus druk. *Woesh!* Het hele huis begint te knisperen

als de brandstof ontvlamt. De vlammen kruipen door de hal naar de jassen. Het is slechts een kwestie van tijd tot de hele zaak in vlammen opgaat. Mijn hart gaat tekeer en ik doe een paar passen achteruit. Het zal niet lang meer duren voordat de brandweer wordt gewaarschuwd of het brandalarm afgaat. Ik wacht een paar tellen en stel me voor hoeveel lawaai dat zal maken. Maar er gaat geen alarm af. De meeste mensen vervangen de batterijen niet op tijd. Met bonkend hart ren ik op mijn sneakers over de oprit, terug naar het pad. Ik blijf dicht bij de heggen langs de tuinen. Ontwijk de vuilnisbak waar ik op de heenweg tegen aan stootte. Het laatste wat ik wil is aandacht trekken. Als ik weer bedenk wat er op het spel staat, weet ik dat ik moet maken dat ik wegkom. Door een gat tussen de bomen zie ik mijn kaarsje branden in het vogelhuis. Ik heb alles gedaan wat ik moest doen en het is allemaal gelukt. Nu maar hopen dat niemand hem redt, want dan zijn we nog verder van huis. De vlammen komen steeds hoger. Ik zie een oranje gloed op de overloop en in de woonkamer. Het vuur verspreidt zich razendsnel en het begint te stinken.

In een aantal buurhuizen gaan lichten aan. Ik hoor een deur slaan. Stemmen die roepen en een vrouw die schreeuwt dat er brand is. Dit is het. Ik verdwijn in een steegje dat naar een andere straat leidt, verder weg van de commotie, en probeer ondertussen niet uit te glijden op de bevroren plassen. Het gaat harder regenen. Het wordt echt een stortbui. Zo meteen ben ik doorweekt. Mijn auto staat ver weg geparkeerd zodat niemand me ziet vertrekken uit dit deel van het dorp. Ik hoor sirenes in de verte. Waarschijnlijk komen ze te laat voor hem, want ik heb meer dan genoeg benzine door de brievenbus gegoten. Dat het plan zou mislukken was geen optie. Er loopt een rilling over mijn rug. Als hij er levend uit komt, dan ben ik er geweest. Nee. Ik schud mijn hoofd. Er is al te veel tijd verstreken. Alles komt goed en dan kan ik terug naar mijn normale leven.

Voor ik het weet, lig ik straks lekker in bed en word ik wakker bij het nieuws dat er brand is geweest in ons mooie dorpje. Ik zal heel erg verdrietig kijken als mensen het erover hebben en ondertussen zal mijn maag ineenkrimpen. Mijn hart slaat over. Stel dat ze hem levend uit het huis halen? Ik schud mijn hoofd. Nee, hij blijft niet leven. Hij kan niet blijven leven. Hij was ladderzat toen ik hem eerder op de avond zag, daardoor wist ik dat het zou lukken. Mijn hart verlangt naar dat wat ik zo mis en ik wil eigenlijk alleen maar hui-
len.

Ik hoop maar dat ik genoeg heb gedaan, zodat deze nachtmerrie eindelijk voorbij is.

Inspecteur Gina Harte lag te woelen in bed. Het lukte haar niet om de slaap te vatten. Haar benen lagen verstrengeld tussen de klamme lakens en de spreij was van het bed gegleden. Toch zeilde ze uiteindelijk langzaam weg in een nieuwe droom. Ze zag de verslaggevers Lyndsey Saunders en Pete Bloxwich elkaar zoenen, waarna ze omkeken en haar aanstaarden vanuit de donkere gang die steeds terugkwam in haar dromen. Ze wilde zich omdraaien en wegrennen, maar botste tegen een bakstenen muur op. Vluchten was onmogelijk. Ze moest de verslaggevers onder ogen komen of voor altijd in die donkere, bakstenen gang blijven.

Happend naar adem schoot ze overeind in bed, het hoofdkussen stevig in haar armen geklemd. Haar krullende bruine haar zat in natte plukken tegen haar bezwete wangen geplakt. Regen, misschien zelfs hagel, ratelde tegen de ruiten, waardoor ze zich nog gedesoriënteerder voelde. Ebony, haar kat, miauwde en sprong van het bed af.

Ze legde een hand op haar borst en voelde elke hartslag bonzen tot haar ademhaling weer normaal was. Ze wilde dat die nachtmerries niets meer dan nare dromen waren, maar ze wist dat het betekende dat ze iets moest aanpakken. Pas als ze dat had gedaan, zou

ze rust kunnen vinden. De grote vraag was echter: hoe moest ze het aanpakken? In het echte leven zat ze al net zo gevangen als in die stomme droom.

Lyndsey Saunders was geschorst en die slijmbal van een Pete Bloxwich werkte nu voor de *Herald*. Hij zorgde er op allerlei manieren voor dat iedereen wist wie hij was.

Gina pakte haar telefoon en bekeek opnieuw de e-mail die hij haar had gestuurd. Ze las meteen het meest verontrustende gedeelte.

Er zijn te veel mensen die graag met me willen praten, Gina. Je schoonmoeder Hetty en zwager Stephen hebben heel veel te vertellen. Als mensen het gevoel krijgen dat er niet naar ze wordt geluisterd, gaan ze alleen maar harder praten. Je zult echt eerst jouw kant van het verhaal moeten vertellen.

Dit is trouwens meer dan een nieuwsbericht. Het is geen goedkoop voorpaginabericht voor het plaatselijke sufferdje. Jij wordt de ster van mijn onderzoek. Vertel eens, heb je geschreeuwd dat hij moest ophouden toen hij die avond te ver ging? Deed hij je pijn? Ze zeggen dat hij een zuiplap was. Zelfs zijn eigen familie vertelde dat hij niet van de drank af kon blijven.

Mensen zijn dol op true-crimeverhalen. Op tv zijn dat de populairste programma's. Ik hoop dat je er klaar voor bent om berucht te worden.

Hmm, Terry Smithson ontmoet de onschuldige en aantrekkelijke Gina Harte. Zij studeert nog en hij werkt bij een garage. Een prille liefdesdroom. Je kunt me daarover vertellen of ik kan het verzinnen, het verhaal een beetje pittiger maken. Misschien zoenden jullie voor het eerst bij een bus-

halte terwijl hij naar je kont greep. Wie zal het zeggen? Als je het mij vertelt, dan klopt het verhaal en ik wil graag dat het klopt. Je verdient het dat de hele waarheid naar buiten komt en ik kan je daarbij helpen.

Je weet best dat je het wilt vertellen. Het zal wel zwaar zijn om dit geheim met je mee te dragen. Ontdoe jezelf van die last. Kijk het beest in de bek en gooi het eruit. Wat is er precies gebeurd die nacht, toen jouw echtgenoot Terry zo tragisch overleed? De mensen moeten weten dat degene die hen zou moeten beschermen ook gevaarlijk kan zijn. Ben jij gevaarlijk? Bel me.

Ze liet de telefoon op het bed vallen en zakte tegen het hoofdbord. Dat beeld van Lyndsey en Pete moest uit haar hoofd. Nee, ze zat niet gevangen in een gang zonder deuren en Pete kon haar niets maken. Dat wist ze, omdat Hetty en Stephen geen concreet bewijs hadden, maar ze waren niet dom. Ze had het moeder-en-zoonduo onderschat. Op Terry's begrafenis had ze er niet uitgezien als een rouwende weduwe en dat wisten zij. Wat ze ook aan Pete hadden verteld, het kon alleen maar giswerk zijn. Eén ding was echter zeker: ze zouden het nooit loslaten en hoe harder ze schreeuwden, hoe meer mensen aan haar kant van het verhaal zouden gaan twijfelen. Als er meer mensen twijfelden aan wat er die nacht met Terry was gebeurd, kon ze alles verliezen. Als ze met iemand als Pete Bloxwich zouden gaan praten, werd het nog moeilijker voor haar. Ze kon dreigen met een proces wegens laster. Zeggen dat alles gelogen was.

Ze viel bijna uit bed toen haar telefoon begon te rinkelen. Het was brigadier Jacob Driscoll. 'Alles goed, chef?'

'Tot nu toe wel. Wat is er gebeurd?'

Hij zou haar niet midden in de nacht bellen als er niet iets ergs

was gebeurd. Heel even vroeg ze zich af of het om haarzelf ging. Of Pete Bloxwich bewijs had gevonden dat zij Terry had vermoord.

‘Brandstichting.’

Ze zuchtte, sloot haar ogen en luisterde naar hem.

‘Er is één man omgekomen bij een woningbrand. Ik ga er nu heen en forensisch is al op de hoogte. Het is daar nu één grote zooi want de brandweer is nog bezig met blussen.’

‘Ik kom eraan. App me het adres maar.’

‘Doe ik. Tot zo.’ Jacob hing op en een paar tellen later verscheen een bericht op haar schermje met het adres.

Gina gooide de lakens en dekens op een hoop op de grond en ging snel naar de badkamer. Rillend draaide ze de douchekraan open.

Ben jij gevaarlijk?

Die woorden aan het eind van de e-mail spookten nog steeds door haar hoofd. Ze had Terry immers niet gered toen dat waarschijnlijk nog kon. Zij had de beslissing genomen om te wachten tot hij dood was, voordat ze een ambulance belde. Ze wás gevaarlijk. Gevaarlijker dan ze zelf ooit voor mogelijk had gehouden en het ergste was dat ze het zo weer zou doen. Misschien kon Pete dat aan haar zien. Hij zou nooit helemaal begrijpen welke wreedheden van Terry ze had moeten doorstaan, of het feit dat ze elke dag voor haar leven had gevreesd. Maar hij heeft zelf ook kinderen. Hij zou moeten weten dat een ouder alles doet om die te beschermen.

Het zou een lange dag worden en ze twijfelde er niet aan of ze de verslaggever op zeker moment op de plaats delict zou zien rondhangen, zoekend naar nieuws vóórdat de officiële persconferentie

had plaatsgevonden. Er moest immers gewoon brood op de plank komen voordat hij dat vreselijke artikel over haar leven zou schrijven. Hij, Stephen en Hetty waren er alle drie op uit om haar onderuit te halen.

Gina reed de kronkelige straat in en parkeerde achter de ambulance. Hoewel het nog donker was, floten een paar vroege vogels al hun ochtendlied. Gelukkig was het even gestopt met regenen, maar er werd nog meer regen verwacht dus ze zouden snel moeten werken.

Een paar brandweerlieden stonden achter de bluswagen, anderen liepen heen en weer. Schaduwen dansten over het wegdek door de draagbare bouwlampen. Ze keek omhoog, zocht naar vlammen boven de haag van coniferen maar zag er geen. Alleen de geur van brand hing nog in de lucht.

Ze stapte het tuinpad op, keek om zich heen of er getuigen waren. Er stonden heel wat mensen. Buren in hun pyjama's met een jas erover en paraplu's. Sommigen hadden een telefoon waarmee ze filmde. Een aantal kinderen keek toe vanuit hun slaapkamerraam. Agent Kapoor probeerde de mensen op afstand te houden, terwijl agent Smith het uiteinde van het afzetlint aan een lantaarnpaal bond.

Gina vroeg zich af in welke staat het lichaam zou verkeren en trok haar neus op bij het idee dat het nog daarbinnen moest liggen voor het sporenonderzoek. Verbrande lichamen waren geen pretje. En die geur! Haar maag protesteerde toen ze een doordringende lucht opsnoof.

Ze keek op en zag Bernard Small, hoofd forensisch, aan het begin van de oprit staan. Er liepen nog te veel mensen rond om aan het werk te kunnen. Toen ze naar hem zwaaide, zag ze Jacob over de oprit aankomen.

‘Goeiemorgen, Bernard.’ Gina haastte zich over het pad en keek naar het huis. De lange oprit leidde naar iets wat een prachtig huis moest zijn geweest. Ze wist dat The Meadows een van de rijkere buurten van Cleevesford was. Het heette The Meadows omdat het ooit allemaal grasland was geweest. Er was nog steeds veel gras, maar dat voerde niet meer de boventoon en diende meer als decor voor de nieuwbouwwijk.

‘Inspecteur Harte. Ik hoop dat u nog niet te veel van me verwacht, want we zijn nog niet binnen geweest en vanwege de hele toestand is buiten alles platgetrapt. Toen we hier aankwamen stond het gazon vol met brandweerlieden. Het slachtoffer was toen al dood. Ik heb het lichaam even kunnen zien. Het is ernstig verbrand. De doodsoorzaak kan ik pas met zekerheid vaststellen tijdens de sectie. We weten dus niet of hij al dood was voor de brand of dat hij is omgekomen door de rook en vlammen.’

Gina knikte. Ze had wel verwacht dat Bernard op dit moment niet veel meer zou weten. ‘Pas als je hem op de snijtafel hebt, krijg ik de antwoorden die ik nodig heb.’

‘Yep.’ Hij keek of hij al naar binnen mocht, maar de brandweerman die de leiding had wendde zijn blik af.

Jacob streek met zijn hand over zijn korte zwarte haar, terwijl hij naar het huis keek. ‘We hebben iets op de plaats delict gevonden, chef.’

‘Wat dan?’

‘Een brandende kaars in een jampotje. Iemand heeft dat in het vogelhuisje gezet.’

‘Zo’n soort kaarsje dat mensen voor de doden branden in de kerk of tijdens een wake?’

Jacob knikte. ‘Precies.’

‘Weten we al iets van het slachtoffer?’

‘We denken dat het Glen Chapman is. Drieëndertig jaar. Het slachtoffer is in ieder geval een man en hij is de enige volwassen man die op dit adres staat geregistreerd.’

‘We moeten het zeker weten voordat we zijn familie op de hoogte kunnen brengen. Woonde hij alleen?’ Gina keek naar het huis. Het was helemaal nat en er kwam nog rook uit de slaapkamerramen. De doordringende lucht sloeg op haar keel. Toen zag ze de driewieler tegen het hek staan.

‘Volgens de burens was hij getrouwd en had hij twee jonge kinderen, maar iedereen wist dat ze een paar dagen geleden luidruchtig ruzie hadden gemaakt en dat mevrouw Chapman daarna met de kinderen was vertrokken.’

‘Kunnen ze intussen terug zijn gekomen?’

‘Er zijn geen andere lichamen gevonden.’

Gina ontspande haar kaken en ademde uit, opgelucht dat de rest van het gezin niet thuis was geweest. ‘We moeten haar zien te vinden. Hebben we bewijs dat het opzettelijke brandstichting was?’

Ze schrok toen een lange, stevige brandweerman achter haar zei: ‘Brandversneller. Ik rook het toen we hier aankwamen. Op het eerste gezicht ziet het ernaar uit dat de brand is ontstaan bij de brievenbus. De brandkundig onderzoeker zal straks met de forensisch onderzoeker spreken. We zullen meer weten wanneer de oorzaak en het ontbrandingspunt zijn bevestigd, maar eerst moeten we alle andere mogelijkheden uitsluiten.’

Gina knikte en bedankte de man. Ze zou dit verder met Bernard bespreken zodra hij kans had gezien om de plaats delict te onderzoeken en de brandonderzoeker te spreken. ‘Het ziet er dus naar uit dat iemand brandstof door de brievenbus heeft gegoten, die heeft aangestoken en ervandoor is gegaan?’

Jacob wreef in zijn roodomrande ogen. ‘Daar ziet het wel naar uit, ja. Ik heb echt last van die rook.’ Hij knipperde een paar keer en veegde tranen weg. Zijn ogen zagen er steeds pijnlijker uit.

‘Oké.’ Gina richtte zich weer tot Bernard. ‘De plaats delict. Dat vogelhuisje en het gebied eromheen kunnen we nog veiligstellen.’

Bernard krabde in zijn puntige grijze baard. ‘Alles goed en wel, maar zoals ik al zei hebben heel veel mensen al door de tuin gelopen en er zijn brandweerslangen en andere uitrusting doorheen gesleept. Ik weet nu al dat dit een lastige wordt. Die regen helpt ook niet mee. De tuin is een modderpoel. Het wordt echt een nachtmerrie om dit allemaal te onderzoeken en verwerken, maar u kent ons: als er iets te vinden is dan vinden we het.’

Ze werden onderbroken door de brandonderzoeker. ‘U kunt beginnen. We hebben alles gedaan wat we kunnen en zullen jullie natuurlijk helpen bij het onderzoek en zorgen dat het pand veilig is om te betreden. Richt u eerst maar op de tuin en dan laten we het weten wanneer u naar binnen kunt.’

‘Bedankt.’ Bernard glimlachte naar de man. ‘Laten we dan maar beginnen. Ik bel u als we nieuws hebben.’ Hij draaide zich om naar het busje en zwaaide naar de agent die erin zat. ‘De honden zijn er. Hopelijk kunnen die een geurspoor oppikken. Tot later.’

Jacobs gezicht klaarde op toen Jennifer en een paar andere forensisch assistenten de hoek om kwamen. Ze droegen allemaal witte overalls en waren klaar om op zoek te gaan naar sporen die het onderzoek op gang konden helpen. Ze lachte naar hem. Het verliefde stel was inmiddels al een hele tijd samen en ze kwamen elkaar vaak tegen op plaatsen delict. ‘Ik zie je straks, Jen.’ Toen Jennifer gepasseerd was, wendde Jacob zich tot Gina. ‘Joost mag weten wanneer dat is.’

‘Hooft erbij. Ik vrees dat we voorlopig niet veel van forensisch of de brandweer hoeven te verwachten, maar laten we eens kijken wat

we wél weten. We weten dat het vuur is aangestoken met behulp van brandstof, dus er is sprake van opzet. Iemand heeft een kaars in een jampotje achtergelaten. Waarom en wat betekent dat?’ Gina keek op naar het huis en zag een glimmend bolletje op de hoek hangen. ‘Beveiligingscamera. Hé, Bernard!’

Bernard keek achterom.

‘Wil je, als je naar binnen mag, kijken of je een harde schijf of computer of ander apparaat te pakken kunt krijgen waar de beelden van de beveiligingscamera op kunnen staan? Probeer die zo snel mogelijk bij de technische dienst te krijgen. Misschien staat onze verdachte erop.’

Hij stak zijn in latex gestoken duim omhoog. ‘Doe ik,’ zei hij, waarna hij zijn mondkapje en haarnet opdeed om aan de slag te gaan.

Jacob liep samen met Gina weg. Hij ritste zijn jas tot boven dicht. ‘Wat is het koud. Je vraagt je af waarom al die mensen niet lekker binnenblijven in hun warme huis.’

‘En ik vraag me ook af of een van hen iets gehoord of gezien heeft.’ Gina wenkte Kapoor. De jonge agent rondde het gesprek met de burens af. Agent Smith bleef staan om zijn aantekeningen te maken. Kapoor’s zwarte paardenstaart zwiepte heen en weer toen ze kwam aanlopen. Met een zwaar Birmingham accent riep ze: ‘Ha chef. Buurtonderzoek is geregeld. Agenten gaan op dit moment van deur tot deur en goed nieuws: we hebben een getuige.’

Gina keek Jacob lachend aan. ‘Dat is inderdaad goed nieuws. Wie is het?’ Ze keek naar de bleke vrouw in een dik ski-jack en daarna naar de man in joggingbroek en de rest van de omwonenden.

‘Ziet u die man?’ vroeg Kapoor.

Gina knikte.

‘Zijn zoon. Een jongetje van vijf.’

Een kind. Gina hoopte maar dat de jongen hun genoeg kon vertellen. Ze haalde haar schouders op. ‘Ach ja, het is een begin.’ Ze keek nog een keer naar alle toeschouwers en vroeg zich af of de dader er misschien tussen stond om zijn eigen werk te bewonderen. ‘Wil jij proberen te achterhalen of iemand het telefoonnummer van mevrouw Chapman heeft, terwijl ik met de jongen ga praten? We moeten haar echt zo snel mogelijk spreken, voordat mensen het over de brand hebben op social media.’ Er waren zo veel aanwezigen met een telefoon dat ze zich afvroeg of het al online stond.

Kapoor knikte.

Gina en Jacob liepen achter haar aan naar het afzetlint. En toen zag Gina Pete Bloxwich staan met zijn camera om zijn nek en zijn telefoon in de aanslag om geluid op te nemen.

‘Inspecteur Harte. Ik hoor dat er een slachtoffer is. Is dit moord? Ik weet hoe vaak het voorkomt in Cleevesford. Moord, bedoel ik. Niets persoonlijks.’ Grijnzend keek hij haar aan. Met zijn kin verborgen in zijn leren jas maalde hij op een stukje kauwgum.

‘U zult straks naar de persconferentie moeten die hoofdinspecteur Briggs op dit moment voorbereidt. U kent de regels. Met een oproep voor getuigen helpt u ons enorm.’ Ondertussen kon ze alleen maar denken: *laat je niet kennen*.

Hij grinnikte. ‘Dus u kent de regels! Sommige mensen kennen die niet, of wel, inspecteur? Ik bedoel, we staan allemaal aan dezelfde kant. Ik wil er alleen voor zorgen dat gevaarlijke mensen worden opgesloten, net als u.’

‘U bent te goed voor deze wereld.’ Gina bukte om onder het afzetlint door te gaan, waarna ze de verslaggever opzijduwde om erlangs te kunnen.

‘Waarom stond er een kaars in het vogelhuisje?’

‘We zien u bij de persconferentie, samen met alle andere verslaggevers, meneer Bloxwich.’ Toen ze omkeek zag ze een grote glim-

lach op zijn gezicht, totaal ongepast voor deze omstandigheden. Met opgeheven handen stapte hij achteruit, waarna hij zich omkeerde om met de omstanders te gaan praten.

‘Waar had hij het nou over, chef?’ vroeg Jacob toen hij naast haar kwam lopen.

‘Het is gewoon een slijmbal.’

Jacob haalde zijn schouders op.

Gina keek langs de man in joggingbroek naar de jongen die op de vensterbank in de erker van zijn huis zat. Hij leek piepklein. Ze voelde een steek van verdriet omdat hij wellicht getuige was geweest van een moord. Ze zou voorzichtig met hem en zijn vader omgaan, want die laatste was natuurlijk bezorgd. De jongen wreef in zijn ogen en omklemde zijn teddybeer.